

Número 89

Publicació de la Fundació Privada BetàniaPatmos

Època 2a Any XXIX Tardor 2017

PARLEM-NE

Número 88
Publicació de la Fundació Privada BetàniaPatmos
Època 2a Any XXIX Primavera 2017

PARLEM-NE

Periòdic de l'Escola Betània-Patmos editat per l'associació de pares

Parlem-ne

PARLEM-NE

Època 2a Any 1

Parlem-ne

Periòdic de l'Escola Betània-Patmos editat per l'associació de pares

PARLEM-NE

Època 2a Any 1

SI LA VIDA NO FOS TAN TRISTA QUIN FART DE RIURE

El passat 26 d'abril, a l'escola de pares, va venir com a convidat Joan Capó. Els que vivrem a Betània, vam riure de valent. Però també vam poder pensar. Perquè Joan Capó és una persona molt divertida. En primer lloc, tan seriós com que s'ha trobat per riure d'altres. Ho reconeixem i riurem amb ell i el nostre fill o filla.

Una de les caricatures de l'Associació de Pares que el 2017 va guanyar el 2º Premi. Molt bona! Molt bona! Molt bona!

2º PREMI

Sumari

3	BREVÍSSIMA CRÒNICA I SUMARI DESORDENAT	5	6 D'OCTUBRE DE 2016, INAUGURACIÓ OFICIAL DEL 75È ANIVERSARI	
6	OPEN HOUSE BCN 2016	9	ENTREVISTA A LLUÍS SAUMELL	
11	SOBRE LA NOSTRA MEMÒRIA	10	LES CINQ TROBADES BP	
13	FESTA DE PRIMAVERA	14	PAU, LUCIDESA, CORDIALITAT	
16	TEIXITS CULTURALS ENTRE ALUMNES I ANTICS ALUMNES	17	CAP AL CENTENARI I MÉS ENLLÀ	
20	NOTES PERSONALS D'UN VIATGE A PATMOS L'ESTIU DE 2017	18	6 D'OCTUBRE DE 2017, INAUGURACIÓ DEL NOU EDIFICI	
21	BREU CRÒNICA D'ALGUNS RESULTATS ACADÈMICS: LA COLLITA DEL CURS 2016-2017			

PARLEM-NE
Fundació Privada BetàniaPatmos
C. Montevideo, 13
Barcelona 08034
Tel. 932 521 900
www.betania-patmos.org
info@betania-patmos.org

Direcció
Jacint Bassó i Parent, Agustí Ferran i Pilar Pérez

Consell de redacció
Xavier Ciurans, Josep Maria Clavell, Maite Díaz, Jaume Feixas, Aureli Redón i Maria Sánchez, caps dels departaments didàctics
Judith Badia, responsable de Comunicació
Pilar Gallardo, professora de llengua i literatura castellana
Elia Hernando, presidenta de l'Associació d'Antics Alumnes
Toni Majó, representant de l'Associació de Mares i Pares

Assessorament lingüístic
Pilar Gallardo

Disseny de portada i contraportada
Carme Dapena i Josep Àngel Gan, professors d'art

Disseny i compaginació
Pixtín, estudi de disseny i comunicació

Tiratge
1.800 exemplars

Brevíssima crònica dels actes del 75è aniversari de BetàniaPatmos i sumari desordenat d'aquest número 89 de la revista *Parlem-ne*

Jacint Bassó i Parent, director general

Aquest número 89 de la revista *Parlem-ne* és un número extraordinari i, per tant, el text inicial, diferentment d'altres vegades, vol ser dues coses alhora: d'una banda una brevíssima crònica dels fets ocorreguts durant el curs 2016-2017 a la nostra Escola amb relació a la celebració dels seus 75 anys i, de l'altra, una mena de sumari dels continguts que des de la portada fins a la contra s'han reunit en el present volum per tal de deixar constància documentada d'aquests fets. Així, d'aquí 24 anys, quan se celebri el centenari, molts podran saber, només recuperant l'exemplar 89 de la col·lecció que tenim guardada a casa, quins actes van realitzar-se per tal de recordar i agrair l'efemèride.

D'acord amb el dilluns 6 d'octubre de 1941, la celebració dels 75 anys havia de començar el divendres 6 d'octubre de 2016 amb una doble acció: al matí, davant la Torratxa Patxot, tota la comunitat educativa havia de compartir unes paraules inicials amb una gran xocolatada, però la pluja ho va impedir i l'acte va celebrar-se el matí de dijous 27 d'octubre, aquesta vegada amb un sol esplèndid. La inauguració oficial al Palau de Congressos de Catalunya sí que va poder celebrar-se la tarda-vespre del 6 d'octubre amb més d'un miler d'assistents. La ressenya d'aquests actes pot llegir-se a la pàgina 10, el matí a la Torratxa, i a la pàgina 5, el vespre del Palau de Congressos.

Enmig del 6 i el 27 d'octubre, el dijous 20, la Cambra de Comerç de Barcelona lliurava a la Fundació BetàniaPatmos, en un acte multitudinari celebrat a la gòtica Casa Llotja de Mar, una acreditació oficial d'aquests 75 anys. Tres dies després, el diumenge 23 d'octubre, el Festival d'Arquitectura de Barcelona *48h Open House BCN* mostrava en una matinal de portes obertes l'arquitectura desenvolupada al Clos Montserrat per l'equip d'arquitectes Giráldez, López Iñi-

go i Subias a mitjan segle xx. Són els edificis actuals de Primària i Secundària. Els podeu llegir cada dia tot caminant per l'Escola o a les pàgines 6, 7 i 8 de la revista.

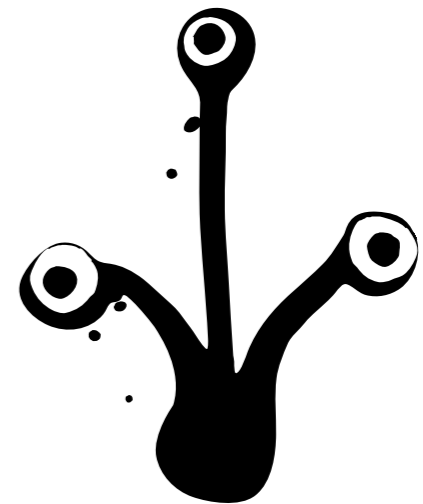
Abans de Nadal, van celebrar-se dues trobades on la música va convertir-se en la protagonista, més si sabem que va ser interpretada pels infants i joves de l'Escola. Van ser el Concert de Santa Cecília del dimarts 22 de novembre i el setè Silenci de Nadal en homenatge a mossèn Joan Alemany, tots dos actes solemnitats al Monestir de Pedralbes amb la presència, en el segon d'ells, de mossèn Lluís Saumell i de Pilar Tornos, que van glossar la figura de mossèn Alemany. Al volum no hi ha la ressenya dels actes, però sí una entrevista a Lluís Saumell, consiliari de l'Escola i, durant molts anys, professor de música del centre. Sense música no hi ha celebració. Ho podeu llegir a la pàgina 9.

Entre els mesos de desembre i maig, van produir-se tres trobades singulars. D'una banda, el dimecres 21 de desembre a la tarda-vespre, un agrupament dels membres del Patronat amb els treballadors de l'Escola, trobada que, a banda de les paraules expressades i el sopar final, va consistir en la inauguració oficial d'una placa commemorativa en agraïment a les persones que l'any 1984 van fer possible la creació de la Fundació, d'una banda, i en la descoberta dels bustos de Rosa Maria Omedes, primera directora de Betània, i Emili Teixidor, primer director de Patmos,

de l'altra. El divendres 21 d'abril, al migdia, van visitar l'Escola els antics treballadors del centre, que van rebre com a obsequi el conte *El repte de la Berta*, escrit per Mercè Borrell i Montse Andreu, i il·lustrat per Dolors Bosch i Josep Àngel Gan, mestres tots de l'Escola. I finalment, el dissabte 27 de maig al matí hi va haver amb els antics alumnes una trobada que va culminar davant la Torratxa Patxot amb llargues converses i inacabables recordatoris. Els que van voler van fer el recorregut urbà que uneix els espais singulars de la institució, des del carrer Descartes, seu inicial de Betània, fins al carrer Montevideo, lloc actual de l'Escola. Tot plegat, a la pàgina 10 de la publicació.

I enmig de les tres trobades ara anotades, s'han de ressenyar altres actes importants com la celebració del Dia Escolar de la No-violència i la Pau el dilluns 30 de gener de 2017 amb la plantació d'un roure, el roure de la Fundació; la participació a la ultracursa de 100 quilòmetres OXFAM Intermón Trailwalker el cap de setmana de l'1 i el 2 d'abril amb un equip format per tres treballadors del centre i una mare, cursa de la qual en podeu trobar una breu exposició a la pàgina 23 del *Parlem-ne* 88, o la Festa Major de l'Escola celebrada el dissabte 6 de maig i expressada a la pàgina 13 del present exemplar.

El desenvolupament dels «teixits culturals» mereix un paràgraf sencer. Durant el mes de març, als matins, als migdies i a les tardes, tot d'antics alumnes que es dediquen professionalment a diferents disciplines culturals i artístiques com ara escultura, cinema, pintura, ar-

quitectura, literatura, dansa, urbanisme, música, disseny o gestió cultural, van dialogar a través d'activitats concretes amb els alumnes de totes les edats de l'Escola. Va representar una enorme transferència de coneixement, d'experiència i de vitalitat creativa a través de dues generacions, els membres de les quals, tots, han compartit en moments diferents els patis i les aules del Clos Montserrat. Fou una activitat rica, fèrtil i abundosa que durant la seva activació va donar sentit ple a l'objectiu comú de la Fundació: connectar l'Escola amb el món. Ho podem llegir a la pàgina 16.

El curs avançava cap al seu final i arribava l'estiu. D'aquí la celebració de l'acte anual de comiat dels estudiants de 2n de Batxillerat que acabaven els seus estudis. Com sempre, l'acte es va iniciar amb una lliçó acadèmica, aquest any, una conversa doble entre Isona Passola i Jordi Amor, antics alumnes de Betània i de Patmos. Però, a més, aquest any va ser especial, ja que va recuperar-se el mític lliurament de les pedres albes d'acord amb el que s'explica a les pàgines 14 i 15 de la revista. Dèiem, també, que va arribar l'estiu i, per tant, un moment propici per viatjar. D'aquí que un grup d'antics alumnes de les primeres generacions es proposessin d'anar durant el mes de juliol a la mítica illa grega de Patmos –on diuen que sant Joan va escriure l'*Apocalipsi*– per convertir-se en una mena de cos diplomàtic de l'Escola, com podeu llegir a la pàgina 20.

Tot això i encara més. Accions puntuals, activitats concretes, referències constants, motius d'inspiració, circulació de paraules, descoberta de personatges, disseny de l'agenda escolar, nova gràfica, canvis de detall al logotip, dues paraules més a la Pedra Alba, ambientació d'espais, elaboració d'un vídeo i un llarg etcètera d'elements dispersos que han circulat per tots els espais i que en part es recullen a la pàgina 17.

I arribem gairebé al final –si és que les grans commemoracions tenen acabament– ja dins el curs actual, 2017-2018. El dijous 5 d'octubre va celebrar-se una eucaristia vespertina al Monestir de Pedralbes amb una nova estampació del Goigs de la Mare de Déu de la Pau custodiada actualment a l'església de Sant Ildefons. L'endemà, el matí de divendres 6 d'octubre de 2017, la inauguració en clau interna de les noves instal·lacions, exposada a les pàgines 18 i 19 i, encara, el procés d'edició del llibre del 75è aniversari, *Moments i constel·lacions*, que s'imprimirà quan també s'hagi estat imprimint aquest exemplar que teniu a les mans, mostra també documentada de la celebració, com dèiem en començar. Del llibre d'aniversari, durant el curs, en vam poder llegir uns fulls volants; ara en tindrem tot el conjunt, gràcies a la dedicació principal del professor Xavier Ciurans i Vinyeta. I en aquest número 89 del *Parlem-ne*, explicat a les pà-

gines 11-12, trobareu tot d'accions del 75è lligades a la lectura.

Tots aquests actes, accions i activitats i, potser, alguns que hem obviat o oblidat, van poder desenvolupar-se gràcies a les aportacions de moltes i moltes persones, algunes de les quals, concretament setze, van conformar-se en una comissió organitzadora el maig de 2016 quan tot plegat només era un desig mandrós, una idea vaga, una il·lusió institucional. Ara tot s'ha fet realitat. L'Escola és més gran, les persones vitalment més riques i el desig de continuar endavant amb nous projectes ha agafat més força. Celebrar vol dir això: aturar-se un moment, girar el cap enrere, agrair la feina feta i pensar que nosaltres també podem continuar endavant perquè els que vinguin, d'acord amb les seves maneres i els seus propòsits, puguin perpetuar allò que noblement han heretat.

Per molts anys, BetàniaPatmos!

Especial 75è aniversari

6 d'octubre de 2016, inauguració oficial del 75è aniversari

Jacint Bassó i Parent, director general

Divendres 6 d'octubre de 2016: un miler llarg de persones entrem al Palau de Congressos de Catalunya, a la Diagonal de Barcelona, pocs minuts abans de les set del vespre. Volem participar a l'acte inaugural del 75è aniversari de l'Escola BetàniaPatmos, la nostra Escola. Els actes programats duraran tot el curs 2016-2017 i una mica del 2017-2018. Ara mateix, després de les salutacions, les abraçades i les fotografies, s'apaguen els llums de la sala i el presentador de la cerimònia, Xavier Freixes, dóna la benvinguda a tothom i, especialment, a Manu Guix, qui, amb el seu piano i la seva veu, omple la immensa sala de música i emoció. Aplaudiments. Tot seguit parlen Ricard Pol i Jacint Bassó, el darrer i l'actual director general, que exposen les raons de la celebració. Més música amb un trio que interpreta Haydn. Ara, intervenen Glòria Gelada, actual presidenta de l'Associació de Mares i Pares d'Alumnes, i Ventura Barba en represen-

tació de totes les famílies. Puja a l'escenari Frederic Amat, antic alumne i autor de la imatge que expressa orgànicament aquests 75 anys, que parla de la seva estada a l'Escola i, sobretot, del seu director i amic Emili Teixidor. Aplaudiments i més música amb el conjunt Evohé. Arriba el torn dels alumnes; el Gerard, la Marina, la Simoneta i l'Ignacio expressen els seus sentiments i les seves idees des de la frescor de la infantesa i la sinceritat de la joventut. Xavier Freixes presenta l'estrena mundial del vídeo *Abans, ara i demà*. Quedem bocabadats i aplaudim. La veu dels mestres puja a l'escenari; l'Anna Rigau, la Sònia Nonell i el Santi Ruiz llegeixen els seus textos carregats d'emoció i agraïment cap a la feina que fan. El Miguel Mateo interpreta Rachmaninov, concretament *Preludi*

en sol menor op. 23. Aplaudiments. Arribem gairebé al final. Josep Lluís Bonet, president de la Fundació, sorprèn a tots amb un llarg acròstic d'Escola BetàniaPatmos: exemplaritat, saviesa, coneixement, ordre, lucidesa, amor, bondat, equilibri, tolerància, alegria, noblesa, intel·ligència, ambició, pau, amistat, talent (treball i tenacitat), maduresa, optimisme i solidaritat. Més aplaudiments, tots hi estem d'acord. Per acabar, un grup d'alumnes molt joves que practiquen la dansa presenten la peça *Breathing*, exactament setanta-cinc anys després que obrís les portes l'Escola Betània, al carrer Descartes, dirigida per Rosa Maria Omedes, amb quatre alumnes matriculades, el primer dilluns del mes d'octubre de 1941. Avui som uns quants més. Moltes felicitats i molta joia!

«Aplaudiments finals i satisfacció plena. Avui comencen els actes del 75è aniversari de BetàniaPatmos.»

Especial 75è aniversari

Open House BCN 2016

Elia Hernando, arquitecta i antiga alumna (promoció BP 2003)

Open House is an architectural festival held in different cities around the world. It was created in 1992 in London by Victoria Thornton. For 48 hours a year, the doors of different buildings of the city are open for free, with the aim of promoting the presence of design and architecture among citizens under the motto «48h to discover the city».

Over the years the festival has spread to other cities at the forefront of architecture and design. It is currently held in more than 30 cities, including New York, Helsinki, Buenos Aires and Melbourne. This is an Open Cities network that allows collaboration and joint learning, as well as creating synergies among members of the Open House Worldwide family. The success of the festival is indisputable as year after year the festival grows in its number of buildings, volunteers and visitors. The prime example is London, where this year 275,000 visitors have registered, with more than 800 open buildings.

Barcelona has been celebrating the festival since 2010, and it's specially addressed to Barcelona residents involving the participation of different social agents, technicians and artists. Last year, 200 buildings were open and enjoyed by 60,000 people assisted by over 1.000 volunteers. OPEN HOUSE BCN 2016 was dedicated to the FAD awarded architects Guillermo Grialdez, Pedro López Iñigo and Xavier Subías, who are the architects of our school buildings. As the 75th anniversary of our school coincided with Open House BCN, it was decided that our school would take part in the event. More than 80 people came to this Open House and enjoyed the place in which we were raised. The visits were guided by *alumni* who had become architects.

«Quality buildings and public spaces are inseparable from viable development and the improvement of the urban environment. Open House is an opportunity that allows the public to know better, debate and make judgments with knowledge about architecture.»

Victoria Thornton, pioneer of Open House

Els edificis de l'Escola BetàniaPatmos al carrer Montevideo, 13, a Barcelona

Pablo López i Antich, i Imma Subias i Pujadas, arquitectes, antics alumnes i fills de dos dels tres arquitectes que van dissenyar l'Escola, Pedro López Iñigo i Xavier Subias Fages

El projecte dels edificis de l'Escola BetàniaPatmos va ser dut a terme pels arquitectes Guillermo Giráldez Dávila, Pedro López Iñigo i Xavier Subias Fages entre els anys 1963 i 1964, si bé el total de la construcció no va ser finalitzat fins l'any 1969. La direcció i la Junta de l'Escola volien recuperar el nivell docent i cultural de la preguerra, i els arquitectes, en consonància, van projectar un complex arquitectònic contemporani que compartia, en l'arquitectura i l'ordenació dels volums, els principals valors del conjunt de les seves obres anteriors.

En efecte, no era aquesta la primera vegada que es retrobaven en un projecte. La relació professional entre ells es va iniciar l'any 1956 quan, en col·laboració amb una empresa constructora, van treballar plegats en un concurs d'arquitectes i constructors per a l'edificació d'un

Especial 75è aniversari

immoble d'habitatges experimentals a Leganés, Madrid.

Als anys 60 es trobaven tractant de superar el buit cultural de la postguerra espanyola. Eren anys de modernització de la cultura catalana i l'arquitectura recuperava el llenguatge del pavelló d'Alemanya de Mies van der Rohe per a l'Exposició Internacional de Barcelona (1929), del racionalisme de 1930 del GATCPAC i del Dispensari Antituberculós de Josep Lluís Sert (1935-37).

Guillermo Giráldez havia assistit a reunions del Grup R amb Antoni Moragas, Josep Mª Sostres, Oriol Bohigas, Josep Martorell, Manel Ribas Piera i d'altres. Aportava al nou grup Giráldez, López Iñigo i Subias el coneixement de l'ofici, bon disseny i l'experiència d'haver treballat al despatx d'Eusebi Bona. Pedro López Iñigo, per la seva banda, contribuïa al grup amb la seva experiència al Patronat Municipal de l'Habitatge, amb el seu bon disseny i amb el gran coneixement que tenia de l'ofici i de la indústria dels prefabricats. Per últim, Xavier Subias havia treballat amb Manel Baldrich i amb Antoni Perpinyà a peu d'obra per a l'empresa Cubiertas y Tejados i a l'Oficina d'Estudis d'Urbanisme de l'Ajuntament de Barcelona. A més, tant Pedro López Iñigo com Xavier Subias havien viatjat per Europa, promoguts per l'alcalde de Barcelona, eixamplant així horitzons i inquietuds arquitectòniques.

Conjuntament, doncs, van iniciar un camí cap a la recerca d'un llenguatge arquitectònic contemporani propi que rebutjava i defensava l'alliberament de l'arquitectura acadèmica i monumental que imperava al país. L'equip d'arquitectes va integrar les arts, el vell somni del Modernisme, com n'és un exemple el mural *Les taules de la llei* de l'escultor Josep Maria Subirachs i del ceramista Antoni Cumella a la Facultat de Dret de Barcelona.

En el cas concret de l'Escola Betània Patmos, els seus edificis pertanyen al període de l'arquitectura dels anys 50 i 60, i han de contemplar-se dins d'un ampli moviment que en aquesta fase va orientar l'arquitectura cap al corrent racio-

«Els anys 60 [...] eren anys de modernització de la cultura catalana.»

nalista o d'estil internacional, si bé limitat per la capacitat tècnica de la indústria que s'utilitzava en aquells moments.

La Facultat de Dret, la Facultat d'Econòmiques, l'edifici de la Institució Cultural del CIC i la Universitat Autònoma a Bellaterra, obres dels mateixos arquitectes, són edificis docents de referència en la història de la nostra arquitectura, juntament amb altres com l'edifici d'apartaments Mitre de l'arquitecte F. J. Barba Corsini; l'Editorial Gustavo Gili, obra dels arquitectes F. Bassó i Birulés i J. Gili i Morós; o les instal·lacions per emmagatzematge d'automòbils de la SEAT a la plaça Cerdà, obra dels arquitectes C. Ortiz, Echagüe i Echaide.

Aquesta arquitectura té uns trets comuns que fan que s'hagi denominat «estil»: la coincidència en el temps, certa analogia tipològica reflectida en la senzillesa conceptual, l'organització del programa en planta, l'ús de formes articulades, la disposició ordenada dels elements i l'ús de tècniques constructives innovadores, de nous materials i de magnífiques transparències. Aquests aspectes són els que fan que aquest conjunt sigui un clar exemple del que s'ha anomenat arquitectura moderna.

Els primers edificis de l'Escola BetàniaPatmos a la finca de Pedralbes estaven separats en dos conjunts, un en la primera fase per a l'Escola Betània i orientat a ponent, i un altre, per a l'Escola Patmos, construït en una segona fase i orientat cap al sud. En aquests edificis els arquitectes van introduir el que van anomenar «l'expressió de la veritat constructiva». L'estructura dels edi-

ficis assolía un interès formal i arquitectònic, de manera que no es volia amagar res: tot dissenyat i construït amb molta cura i proper a l'escultura -es deixava així de banda el racionalisme purista dels primers edificis anomenat «brutalisme estructuralista».

És a dir, dins la concepció volumètrica dels edificis es van mostrar clarament tots els seus elements estructurals: grans pilars rectangulars que suporten tot el pes; grans bigues que sustenten els pisos superiors; línies horitzontals dels forjats ben visibles des de l'exterior i franges horitzontals de les cobertes també amb una gran presència formal com a acabament de la part superior. Tots aquests elements estructurals, a més, mostraven clarament els materials primaris amb els quals es van construir, formigó armat deixat a la vista, si bé amb la delicadesa de deixar visibles les textures que donaven els encofrats de taules de pi col·locades en sentit vertical.

Els dos conjunts estan organitzats d'una manera quasi igual, tant en la seva distribució en planta com en la seva concepció volumètrica. Del programa docent n'identifiquen les funcions i els atorguen la forma i la construcció adients; atenen a les relacions que havien de tenir les peces del programa entre elles, assoleixen el tot. Cadascun dels conjunts s'organitza en dos cossos ben diferenciats: un primer més gran de volum simple i prismàtic amb una planta baixa porticada oberta on, a sobre, es distribueixen les dues plantes pis per a les aules amb molt bones vistes, bona il·luminació i bona ventilació creuada en totes elles. L'altre cos, més petit, també de volum simple i prismàtic, està desti-

nat als accessos, els serveis, les sales de professors i els despatxos. Té el nivell del terra situat just al mig de les dues plantes d'aules a les quals dóna accés mitjançant uns ponts tancats sobre els espais entre els dos cossos. Aquests es-

«En aquests edificis els arquitectes van introduir el que van anomenar "l'expressió de la veritat constructiva".»

Especial 75è aniversari

pais intermitjos que es generen en forma de patis lineals enjardinats i entrellaçats amb els porxos de la planta baixa donen unes visuals de gran riquesa espacial barrejats amb la natura que envolta l'Escola i, alhora, donen una gran font de llum i ventilació a les dues façanes interiors. Des d'aquests ponts d'accés i baixant o pujant uns petits trams d'escales, s'accedeix als grups de quatre aules enfrontades, dues al nivell inferior i dues al nivell superior.

Els acabats de les façanes realitzades amb totxo massís pintat de color blanc donen una textura amable entre mig dels límits fixats per l'estructura de formigó; les gelosies dels finals dels ponts, realitzades amb els mateixos totxos, ofereixen unes penetracions lumíniques molt interessants amb els petits vidres de color verdós.

Finalment, amb la disposició de les finestres apaïssades, amb una composició de

fulles i vidres practicables i d'altres que no ho són, juntament amb les persianes que podien ser extensibles cap a l'exterior, es recuperen les tradicionals solucions de protecció contra el sol que es projecta directament contra els edificis a la tarda. A més donen una aparença de modernitat en la concepció volumètrica i de creativitat en les solucions constructives.

L'Escola BetàniaPatmos ha esdevingut, així, un clar exemple del programa que traçava el camí per cercar els elements vius, les peces i els seus actors, els elements bàsics i els elements estructurals del conjunt, en articulació flexible per no ofegar els elements, és a dir, la primera especialitat d'aquest grup d'arquitectes.

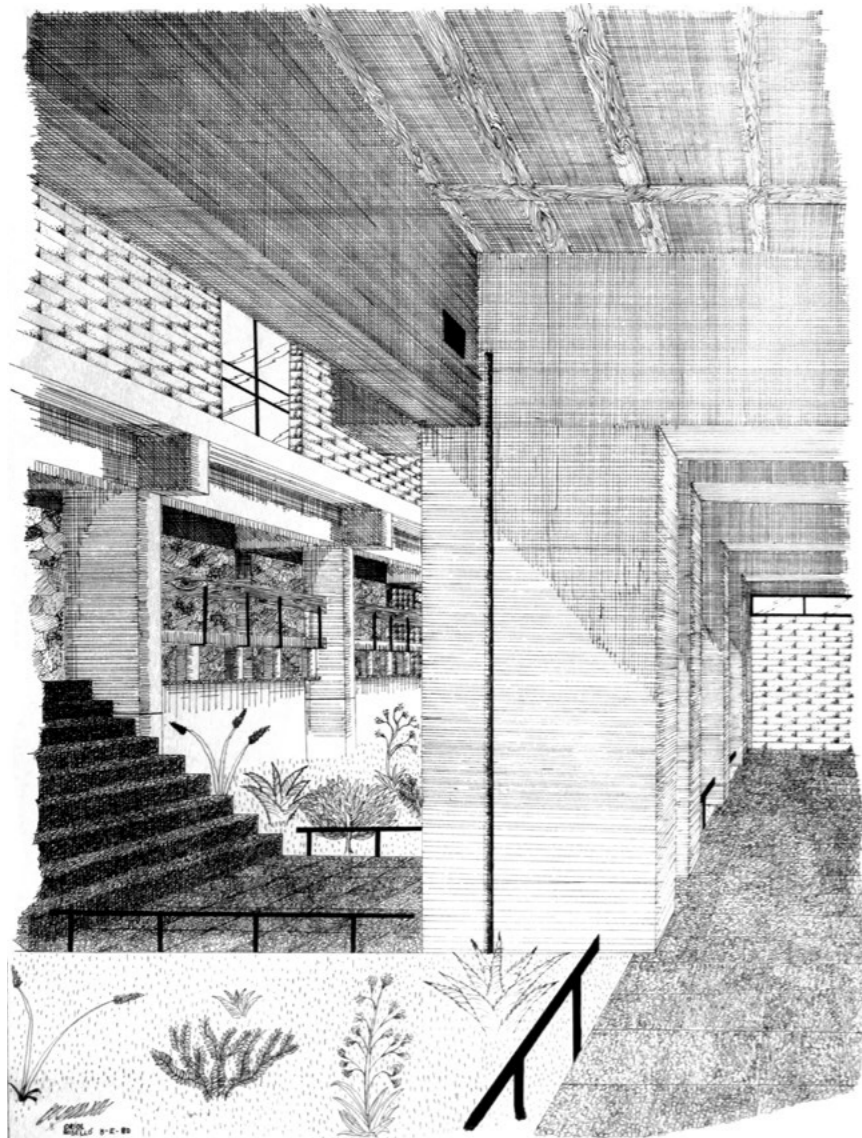
Recordant els espais viscuts

Oriol Roselló, arquitecte per l'ETSAV i fundador del despatx Bangolo especialitzat en rehabilitació amb l'ús de tècniques tradicionals segons requeriments contemporanis, antic alumne

Sovint l'arquitectura valora el seu èxit amb l'ús que en fan els usuaris. En el cas de la nostra Escola, tots els antics alumnes tenim una experiència vital de l'edifici força contrastada. Personalment, allò que sempre he copsat com un tret diferenciant de Patmos respecte d'altres centres escolars ha estat la màxima utilització dels espais entremitjos i la relació amb la natura preexistent.

Quan faig memòria de les meves vivències sempre recordo els generosos porxos, les escales exteriors o els camins poc urbanitzats que comuniquen els diferents edificis. És tota una lliçó arquitectònica extreta de la tradició mediterrània que posa l'accent en aquests àmbits intermedis que permeten una transició entre l'interior i l'exterior molt gradual i que, una gran part de l'any, gaudeixen d'un agradable confort superior al de les estances tancades.

En definitiva, potser l'encert més remarkable no és el del disseny dels volums construïts sinó el dels espais lliures resultants de la seva sàvia implantació.

Dibuix a mà d'Oriol Roselló, antic alumne i arquitecte

Especial 75è aniversari

Entrevista a Lluís Saumell, consiliari de la nostra Escola

Equip de música de l'Escola

Lluís Saumell, nascut a Vilafranca del Penedès l'any 1932, ens obre les portes de casa seva per compartir com ha estat el seu pas per BetàniaPatmos fent de mestre de música durant 25 anys.

Què va ser primer: la música o la vocació cristiana?

Es van donar en paral·lel. Vaig créixer en un ambient familiar musical, propiciat principalment per la mare, ja que el pare va morir quan jo tenia 2 anys. I a casa, des de sempre, hem viscut la fe cristiana.

Com es va iniciar en el món musical?

Els primers estudis musicals els vaig cursar al Conservatori. Més endavant, però, vaig ser força autodidacta, participant en formacions de pedagogia musical. Per exemple, a Hongria, vaig conèixer el mètode Kodály i el repertori d'autors importants com B. Bartók o J. Wuytak que més tard utilitzaria per a les corals de l'Escola.

Quines persones i/o entitats l'han marcat musicalment?

Sens dubte la Coral Sant Jordi, començant com a cantaire l'any 1964 (baix/baríton) fins al 1999 i, més endavant, com a president des de l'any 1991 fins al 2001. Arran de la meva incorporació en aquesta entitat vaig conèixer Oriol Martorell, el seu fundador, amb qui vaig compartir una bona amistat.

Si hagués de triar un compositor, quin seria?

Uff... en podria dir molts, però, si em feu dir-ne un, escolliria J. S. Bach. Especialment hi ha un fragment de la *Missa en si menor* que m'emociona molt.

Com va arribar a ser professor de música de BetàniaPatmos?

Jo sempre havia estat rector, però l'any 1973 van coincidir tres fets i la meua vida va fer un tomb enriquint-se molt. De primer, vaig començar a treballar com a professor de música a Patmos, agafant el relleu de Ramon Camps; de segon, vaig iniciar una col·laboració molt estreta amb la Parròquia de Sant Ildefons i, de tercer, vaig començar a cantar a la Coral Sant Jordi, que em va donar l'oportunitat de viatjar molt.

La música era assignatura curricular quan va començar a treballar a l'Escola?

No, en aquells anys la música no formava part del currículum. Emili Teixidor, fundador i director de l'Escola Patmos, la va voler incloure en el projecte educatiu. Les meves classes de música es basaven en el cant i, amb els més grans, també fèiem audicions. Tot i que part de l'alumnat que he tingut ha fet de la música la seva professió, com ara el conegut Manu Guix, l'objectiu de l'ensenyament musical a l'Escola no era fer músics sinó desvetllar el gust per la música.

Quantes corals tenia l'Escola?

Dues, la infantil i la d'adults. Era una activitat extraescolar, la fèiem a la Torratxa al migdia. La participació era voluntària i els exigia un cert compromís, per això d'entrada els deixava provar dos o tres dies per decidir-se a participar. El reclam per motivar les corals era una sortida/excursió de tot un dia, o fins i tot passant una nit fora, per cantar amb altres corals. Havíem anat a molts llocs, com per exemple Campins, Ribes de Fresser, Viladrau i Roda de

Ter, a casa del Miquel Martí i Pol. També vam participar en la gravació del disc *1a Mostra Infantil i Juvenil de Cant Coral* amb la cançó «Som», de Raimon.

Quants anys va estar de professor a l'Escola?

Doncs van ser 25 anys fent de professor. L'últim any, l'Escola es va portar molt bé amb mi; em deixaven venir a fer només les corals, un dia a la setmana, i tenia l'oportunitat de dinar amb els companys i companyes.

Mossèn i mestre de música alhora, difícil de combinar els dos papers dins d'una mateixa comunitat?

M'agrada que em feu aquesta pregunta. A l'Escola era Lluís Saumell, el professor de música. Després, donat que se sabia que era mossèn, van començar a venir els bateigs, els casaments (fins i tot el d'algun professor que encara està a l'Escola) i, malauradament, també alguns funerals.

I per acabar, un parell d'anècdotes:

▪ Si li diem: «Quatre mossens tornant de França amb un dos cavalls», què li ve al cap?

Doncs... sí, vam anar quatre mossens a l'Acte d'homenatge a Pau Casals, a Sant Miquel de Cuixà. Pau Casals dirigia el *Pessebre*. Va ser l'única vegada que vaig veure en directe al mestre dirigint. La guàrdia civil ens van detenir durant 9 hores i ens van requisar el passaport. Quin era el delictes? Anar a veure un concert de Pau Casals.

▪ I si diem «Sonarán las pistolas»?

No! Era: «Cantarán las pistolas». Amb la Coral Sant Jordi, a part de cantar i de viatjar, fèiem altres activitats. Una d'elles va ser la gravació d'una pel·lícula de l'oest titulada *Cantarán las pistolas*.

Lluís Saumell, moltes gràcies per la seva dedicació a l'Escola.

Especial 75è aniversari

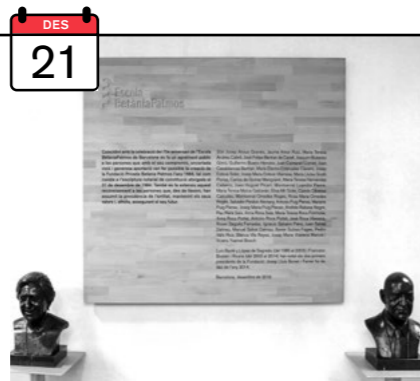
Les cinc trobades BP

Judith Badia, responsable de Comunicació

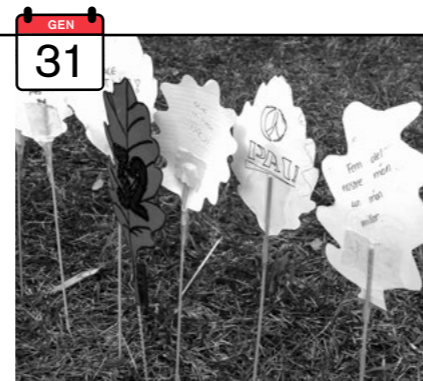
La celebració d'un aniversari sempre és motiu de trobada amb amics, familiars i companys. Celebrar és compartir i gaudir d'un temps especial amb la gent que estimem. A BetàniaPatmos durant el curs 2016-2017 hem celebrat un gran aniversari i ens hem retrobat amb companys, mestres, professors, antics treballadors i membres de tota la comunitat educativa.

La primera d'aquestes trobades va tenir lloc el dia 27 d'octubre: al matí vam esmorzar plegats una deliciosa xocolatada i a la tarda els més esportistes van participar en la 3a edició de la Cursa Patxot.

La segona trobada va ser molt especial: el dia 21 de desembre el Patronat de la Fundació i els treballadors vam parlar sobre el passat, el present i el futur de l'Escola; vam destapar la placa commemorativa en agraïment a totes les persones que van fer possible la Fundació i, al vespre, vam sopar plegats per celebrar el Nadal.

El dia 31 de gener ens vam tornar a reunir per celebrar el Dia Escolar de la No-violència i la Pau (DENIP). Per commemorar-lo vam plantar un roure de 32 anys (temps que fa des que es va crear la Fundació Privada BetàniaPatmos) i vam posar-hi al seu voltant fulles de paper amb missatges de pau.

La quarta trobada vam celebrar-la el dia 21 d'abril en una jornada molt emotiva en què 40 antics treballadors van visitar l'Escola i van compartir els records i les vivències dels anys en què hi van treballar.

La darrera va tenir lloc el dia 27 de maig i va aplegar més de 150 antics alumnes que van poder participar d'un matí ple d'activitats tot acabant amb un vermut a la Torratxa Patxot, un dels llocs més emblemàtics de la nostra Escola.

Cinc trobades a l'entorn d'una gran celebració, els 75 anys de la nostra Escola, una llarga història que només ha estat possible gràcies a tots els qui d'una manera o altra en formem o n'han format part.

Especial 75è aniversari

Sobre la nostra memòria

Montse Andreu, Mercè Borrell i Xavier Ciurans, mestres i professor de l'Escola

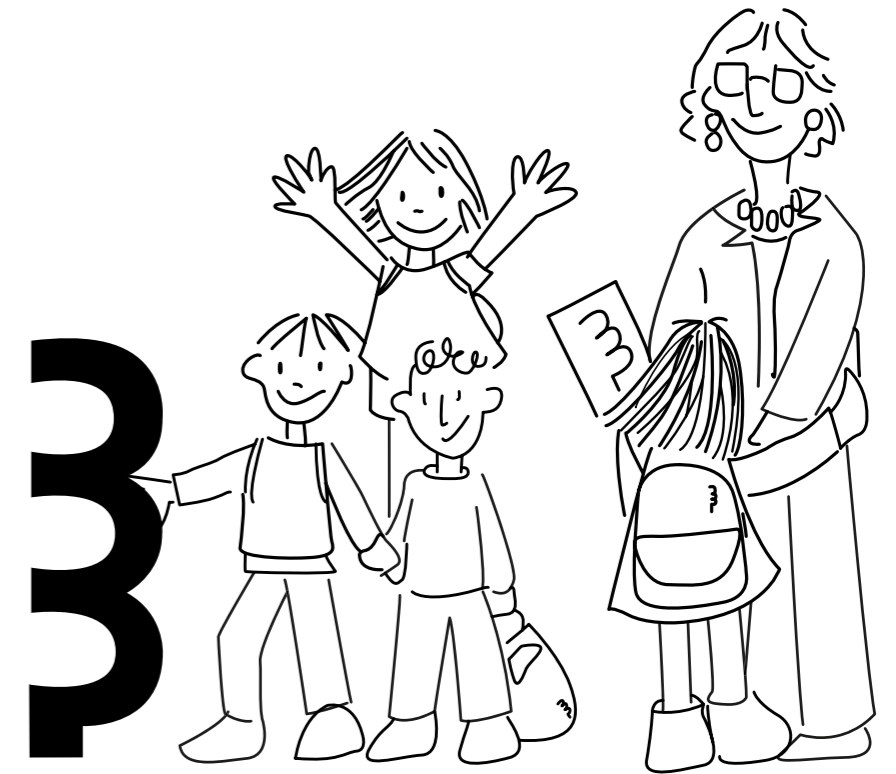
L'any 1946, l'Escola Betània va començar a editar un senzill butlletí anomenat *Betania* des de la torre del número 4 del carrer de Descartes. Aquella publicació, farcida de textos i il·lustracions d'alumnes, va servir per difondre les activitats que es feien al centre ubicat al benestant barri de Sant Gervasi. Sovint, les fundadores i les mestres hi abocaven els seus anhels i ideals pedagògics, gairebé sempre en llengua castellana, tal com obligaven les circumstàncies de l'època.

Les fotografies i els dibuixos, ara tenyits d'un to sèpia, il·lustren algunes pràctiques pedagògiques que avui ens semblen sorprenentment innovadores. La mestra Carme Peras va escriure el text següent al primer número d'aquella publicació escolar:

«Betania sigue su tradición de empezar las cosas casi sin sentir e ir acrecentándolas más y mejor, y en el sexto curso de su existencia ha sentido la necesidad de poder saborear con calma las reuniones mensuales, de que llegaran a todos los niños los sucesos que a veces han de quedar encerrados en un pequeño núcleo, y que todas estas cosas y muchas más que ocurren cada día pudieran ser anotadas y guardadas con facilidad y así guardar de ellas un recuerdo más exacto.»

Uns anys més tard, el butlletí número 45 editat l'hivern de 1952 contenia una síntesi del «diari» del primer curs de l'Escola, el del 1941-1942. Gràcies a aquest text, podem aproximar-nos fidelment a allò que va succeir a la primeríssima Betània de setanta-sis anys enrere. La memòria fixada en la paraula escrita ens parla i ens explica allò que ben pocs recorden.

El primer relat històric de l'Escola, tanmateix, es va redactar a les acaballes de la primavera de 1974. Malauradament, qui el va escriure obvià el seu nom, de ma-

nera que en desconeixem l'autoria, tot i que probablement aquesta responsabilitat recau en la mateixa Rosa Maria Omedes, fundadora de Betània al costat de les seves germanes Carme i Montserrat i les seves amigues Electra Esteruelas i Montserrat Luandra. La petita crònica comença amb els termes següents:

«Era el temps de la postguerra i als que havíem passat els tres anys de lluites civils lluny de la nostra ciutat ens calia reorganitzar les nostres vides. «Què farem?» «I si muntéssim una escola?» I així fou.»

El text va seguir d'un parell d'annexos, l'un amb una gràfica del número d'alumnes i l'altre amb una relació de tot el professorat i del personal administratiu. Paradoxalment, el títol d'aquest dossier és *Anec-*

dotari de Betània, quan el seu contingut és prou transcendent a l'hora de recollir allò que s'esdevingué a l'Escola durant els primers trenta-tres anys d'història.

El butlletí publicat a partir de 1946, l'*Anecdotari* de 1974 o el llibre del 50 aniversari de l'Escola d'inicis de la dècada de 1990 són només tres exemples de l'interès que la institució ha mostrat a l'hora de fixar per escrit records i memòries. Cada text, cada publicació, respira l'estil propi dels seus autors i contextos, però tots beuen d'unes fonts semblants: els testimonis deixats per la memòria oral, els documents escrits i les imatges.

Enguany, i com a culminació dels actes de celebració dels 75 anys de l'Escola, la Fundació ha volgut continuar aquesta tradició documental amb un nou llibre que du per títol *Moments i constel·lacions. 75 anys de l'Escola BetàniaPatmos*. La crònica que conté és deutora

Especial 75è aniversari

de les anteriors publicacions del centre, dels documents conservats a l'arxiu del Clos Montserrat i a les cases d'alguns particulars i, molt especialment, de la memòria incalculable d'antics mestres, professors, treballadors, alumnes, pares i mares. Tots ells són com petites tesselles de diferents colors que conformen el mosaic de l'Escola: cada peça contribueix a dibuixar el contorn del nostre passat, imprescindible per entendre i valorar el nostre present.

El repte de la Berta

La comissió organitzadora dels actes del 75è aniversari de l'Escola ens va proposar divulgar la història de l'Escola d'una manera propera i entenedora per als nens i nenes d'Educació Infantil. Vam pensar que els contes són un bon recurs per encomanar el gust d'escoltar històries i alhora descobrir el plaer de la lectura. Per aquest motiu vam decidir explicar la història d'una suposada alumna de l'Escola, la Berta, que gaudeix de la relació amb els seus estimats avis i comparteixen plegats les respectives vivències escolars a BetàniaPatmos.

El conte, *El repte de la Berta*, ha volgut incloure experiències escolars que puguin ser significatives per a diferents generacions d'antics alumnes. S'hi troben imatges de fotografies històriques i il·lustracions que es van fer a partir d'algunes fotografies reals i on, d'una manera deliberada, es van introduir elements i símbols propis de l'Escola al llarg del temps.

Per tal de donar un caire més infantil, les mestres van complementar la lectura del text amb l'escenificació d'alguns moments del relat. La trama del conte s'inicia a partir d'un repte, descobrir el significat d'un dibuix. A mida que es va avançant en la lectura es van desvetllant els indicis que portaran al lector a resoldre un enigma.

«Divulgar la història de l'Escola d'una manera propera i entenedora.»

Com a cloenda del conte, hem preparat les imatges dels tres logots de l'Escola per fer una activitat que permetrà als nens i nenes construir l'actual logo de BetàniaPatmos a partir dels que el van precedir: el logo de l'Escola Betània, per una banda, i el de l'Escola Patmos, per l'altra.

Esperem que en gaudiu.

Especial 75è aniversari

Festa de Primavera

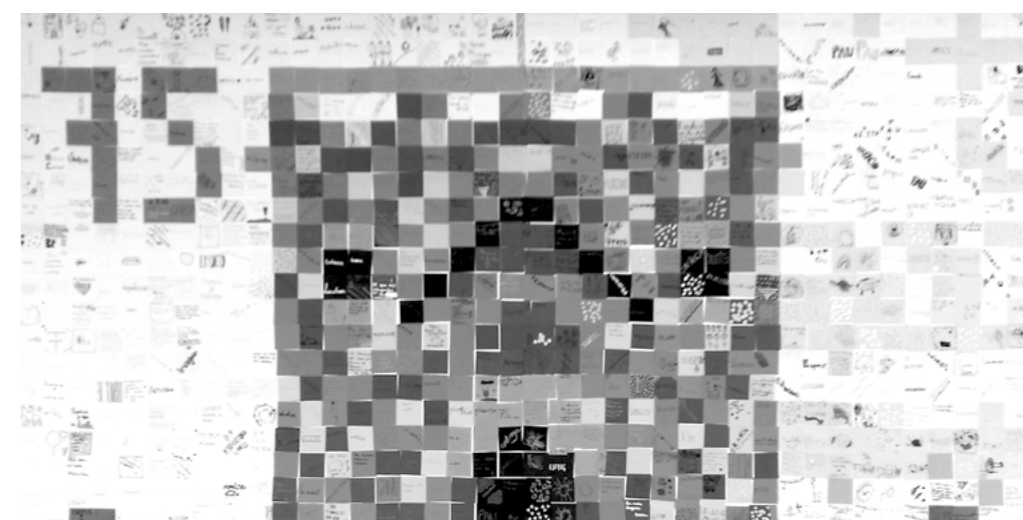
AMPA

Dissabte 6 de maig de 2017 l'Escola va obrir les portes a tota la comunitat escolar per celebrar la Festa de Primavera. L'inici de la jornada coincidia amb l'eclosió de quatre ous al niu de la mallerenga, feliç al·legoria d'un altre naixement que celebràvem: el de l'Escola 75 anys abans. Atrafegada per alimentar les quatre boques de les seves cries, la mallerenga va ser testimoni d'una jornada que aconseguia aplegar més de 2.300 persones, ocasió única de trobada entre alumnes, pares i mares, mestres, membres de l'equip que treballa dins l'Escola, la direcció i, en conjunt, tots els departaments que fan possible l'èxit diari en la vida escolar.

La Festa comença amb la 25a Cursa Marc Albiol i els seus joves participants recollint dorsals. Alhora que la carrera està en marxa, entre cares d'esforç i llargues gambades, es comencen a veure els primers pastissos que pugen cap al menjador per ser exposats en el clàssic concurs. Tot seguit, s'inicien totes les activitats esportives, culturals i de lleure, repartides pel privilegiat entorn en què es troba BetàniaPatmos.

Els nens i nenes corren amunt i avall pels jardins tot gaudint de les meravelloses vistes de Barcelona i orgullosos de poder ensenyar a la família què fan en un dia normal i on ho fan, satisfets d'exposar els projectes de robòtica, els treballs artístics o les representacions teatrals i musicals que han estat preparant

durant el curs. Els més petits assisteixen a les activitats preparades especialment per a ells on, a més de desenvolupar la seva creativitat, són maquillats, salten en l'inflable i es diverteixen molt. Els que ja són una mica més grans poden, si són valents, llençar-se per la tirolina que va del menjador al pati de Primària. A més, qui vulgui col·laborar en activitats de caràcter social pot contribuir a la parada de comerç just o fer una donació de sang al Banc de sang, situat al costat de recepció, a l'edifici de Batxillerat, espai que enguany ha rebut uns 50 voluntaris.

Cap al final de la Festa, a la zona de la Torratxa, es procedeix al lliurament de premis esportius i de guardons per als

concursos de pastissos i de fotografia. És aquest un moment on tothom es distén i es dona per acabada la jornada.

Darrere de l'èxit d'aquesta celebració, any rere any, hi ha la col·laboració de tots els voluntaris: alumnes de 4t ESO, que s'encarreguen del monitoratge de les activitats; pares i mares que s'ofereixen per dur a terme els tallers; i personal de l'Escola que fa possible que tot rutlli. Sense tots ells, res del que té lloc durant cada primer dissabte de maig no seria possible. Gràcies!

Finalment, us esperem a tots el proper 5 de maig a la Festa de l'Escola amb ganes de passar-ho bé!

Especial 75è aniversari

Pau, lucidesa, cordialitat

Maria Casado, Noa Turull i Lior Tetro, antics alumnes

El passat 19 de maig de 2017 es va celebrar l'acte de graduació dels alumnes de 2n de Batxillerat. En el marc de la commemoració dels 75 anys de l'Escola Betània Patmos, dos antics alumnes –Isona Passola i Jordi Amor– van conversar amb l'actual director general, Jacint Bassó, sobre els seus records d'infantesa i es va recuperar una antiga tradició de Patmos: l'entrega d'un premi anomenat Pedra Alba. De fet, es van concedir tres obsequis: un a l'alumne més pacífic, un altre al més lúcid i el darrer al més cordial. A continuació, trobareu la crònica escrita pels tres guanyadors de la recuperada Pedra Alba.

Pau

El día de la graduación es una jornada llena de sensaciones y sentimientos, repleta de discursos, vídeos, halagos y felicitaciones que se mezclan con sonrisas cordiales, expresiones sinceras e incluso llantos de emoción o de tristeza. Toda una recopilación de momentos de nuestra vida se une en un solo día, y es que el cole es lo único que hemos conocido, el único lugar que ha sido un continuo para muchos de nosotros. Se acababa un curso y sabías que en tres meses volverías a ver a tus amigos y, aunque estos hayan ido cambiando, el edificio te daba una sensación acogedora y protectora de continuidad. La graduación de segundo de Bachillerato marca el fin de lo seguro, de lo cómodo para muchos y de la cálida rutina.

Fui nombrada ganadora del premio de la Pedra Alba de la Paz. La verdad es que fui la primera sorprendida al oír la noticia, aunque muchos me confesaron que ya se lo esperaban. Roja como un tomate y muerta de vergüenza, llegué al escenario mirándome los pies y, una vez ya estuve arriba, alcé la vista y observé la cantidad de gente que aplaudía y sonreía, un auditorio lleno de familiares y amigos unidos celebrando la misma cosa.

Cuando pienso en la paz, siempre me viene a la mente el discurso del indio Seattle. Para quien no sepa de quién estoy hablando, sabed que el presidente de los Estados Unidos, Franklin Pierce, envió en 1854 una oferta al jefe Seattle, de la tribu Suwamish, para comprarle los territorios del noroeste de los Estados Unidos que hoy forman el estado de Washington. A cambio, prometió crear una reserva para el pueblo indígena. El jefe Seattle respondió en 1855 con una carta conmovedora: «¿Cómo se puede comprar o vender el cielo o el calor de la tierra? Esa es para nosotros una idea extraña. Si nadie puede poseer la frescura del viento ni el fulgor del agua, ¿cómo es posible que usted se proponga comprarlos? [...]».

Vivir en paz, ser una persona sincera, leal a tus principios. Recordar lo importante y olvidar lo insignificante. Los recuerdos son lo que nos conforma como persona, la memoria y los tiempos pasados, y no habrá mejor recuerdo que el honor de haber influido de forma pacífica y positiva en esta escuela. Muchas gracias por todos los recuerdos y por este gran honor.

Lucidesa

Podría decirse que todo comenzó como cualquier tarde de primavera, como si de un día más se tratase. Realmente no era así, estábamos ante un momento especial. La emoción se veía en nuestros ojos y el sentimiento se transmitía a nuestros padres y profesores. Todos íbamos vestidos de gala, pero, sin duda alguna, siempre hay una acción que denota la importancia del momento, y ese fue la puntualidad de los asistentes, como mínimo, en comparación con los días pretéritos al acto.

Sabios consejos nos dieron en el transcurso de unos minutos, intentando transmitir, por ejemplo, que este no era un punto y final, ni siquiera una coma en el camino, sino que era uno de esos respiros que uno tiene de vez en cuando

para poder mirar atrás y leer todo lo que se ha escrito para, así, proseguir escribiendo con nuestra mano aquellas historias que confeccionarán el relato de nuestras vidas.

Rápidamente, los diferentes momentos de la graduación se fueron sucediendo: las entrevistas con los invitados, los discursos de los profesores... Ya habíamos subido todos a dar la mano a los presentes en el escenario; solo quedaba la entrega de la Pedra Alba, una tradición que se retomaba en el colegio tras muchos años. Aún recuerdo el momento en el que nos dijeron que debíamos rellenar una hoja con tres nombres y las razones de nuestra elección. En aquel día nuestra reflexión fue la siguiente: nos estamos preparando para realizar los exámenes finales, aquellos que determinarán junto con la selectividad nuestra nota de acceso a la universidad, y los profesores nos piden que nos tomemos un tiempo valiosísimo para reflexionar sobre este premio.

Cuando llegó el día de entregar las propuestas, nuestras actitudes en un primer instante parecieron las mismas que el último día en que se nos habló de ello. Poco a poco, sin embargo, unos a otros nos fuimos preguntando cuáles habían sido nuestras elecciones y sus motivos, al principio sin mucha importancia, pero cada vez con mayor interés para acabar haciendo recuentos y cábalas (como los periodistas en las encuestas antes de unas elecciones generales), lo que comenzaba a denotar cierto interés en el premio.

Volviendo a la graduación y al momento de la entrega de las Pedres Albes, recuerdo cierto nerviosismo, pero, sin ninguna duda, el primer recuerdo después de que se pronunciase mi nombre fue el de estrechar la mano de un amigo mío y decirme: «¡Felicidades!». Emoción, felicidad y satisfacción fueron algunas de las sensaciones que recorrieron mi cuerpo. Ahora, tras un tiempo de reflexión, creo que no llegué a entender la significación de ese premio hasta que todos

Especial 75è aniversari

nos reunimos con los profesores y con los padres unos minutos después. Porque, ante todo, recuerdo como uno por uno todos me felicitaban con una sonrisa sincera. En ese momento, lo entendí. Entendí que los tres premios significaban un reconocimiento a cada uno, a una manera de comportarse, a una manera de relacionarse, a una manera de pensar y actuar, pero, por encima de todo, a una concordancia con los valores que el colegio ha transmitido a lo largo de nuestra educación.

Por último, estoy aquí sentado frente al ordenador y me giro un instante para mirar con alegría el premio, que descansa junto a mi cama, recordando aquellos momentos que uno vive con felicidad y que marcarán toda una vida de una manera especial, tanto por el reconocimiento como por la responsabilidad que supone.

Cordialitat

Todos nos arreglamos para esa noche. Una noche que nunca olvidaríamos y que, además de ser especial, también era, de algún modo, misteriosa para todos nosotros. Siempre habíamos oído hablar de la noche de la graduación, de los profesores que se transformaban y se convertían en compañeros de fiesta o de los trajes que llevaban. Además, siempre habíamos visto las fotos de la graduación de antiguos compañeros en el web. ¿Cómo lo haríamos nosotros?

Era la noche en la que diríamos adiós a aquel lugar que ha sido como una segunda casa para nosotros, lugar al que echaríamos de menos al salir después de toda la ceremonia que nos esperaba por delante. Todos llegábamos nerviosos y pidiendo a nuestros padres que no se pusieran pesados y yo, por lo menos a mi madre, que no se echara a llorar por ver cómo nos habíamos hecho mayores. Al entrar –como siempre, en mi caso, tarde–, tuvimos que esperar para hacer la cola de la fotografía, primero una solos y luego otra con nuestros padres.

Una vez situados frente al foco con la mejor sonrisa, nos dirigimos hacia la Sala de actos. En ella nos esperaba el misterio de la noche, y es que ninguno de nosotros sabíamos muy bien en qué consistía esa larga ceremonia de prácticamente tres horas que nos esperaba por delante. Siempre había sido un misterio lo que ocurría allí dentro, ya que debía ser sorpresa hasta el día en el que fueras tú el que se ponía el birrete por primera vez. Todos los alumnos estábamos sentados en las primeras filas y los familiares, detrás.

Yo tenía frío y calor a la vez, no sabía lo que nos contarían y había esperado con tanta ansia que llegara esa noche que estaba nerviosísima. Se subieron al escenario oradores varios: antiguos profesores, profesores, padres, antiguos alumnos y alumnos. Todos ellos intentaban transmitir un mensaje desde distintos puntos de vista y abordando distintos temas que intentaban mostrar el camino a seguir y servir de herramientas para crearlo por nosotros mismos: unos a través de consejos, otros a través de recuerdos y algunos entrelazando vínculos que solo se logran encontrar siendo grandes *xafarders*.

Mientras avanzaba el acto, todos esperábamos expectantes ante ese momento en que se inauguraría una vieja tradición retomada del pasado, supongo que, probablemente, con motivo del 75 aniversario de la escuela, la entrega de las Pedres Albes, tres piedras para tres palabras que integran el lema del colegio: paz, lucidez y cordialidad –la liber-

tad, la cuarta palabra histórica de la Pedra Alba, no se entregaba como premio a nadie en particular, ya que todos nosotros somos libres. Así que, por votación de alumnos y profesores, se escogió a aquellos alumnos que se creía que representaban esas palabras dentro de nuestra promoción.

Cordialidad fue la que me tocó a mí. Subí el escenario para recogerla y la verdad es que, aunque me puse bastante nerviosa, la ilusión fue enorme. Cogí la piedra que me entregó Jacint, nuestro director general, y recuerdo con horror lo que me temblaba la cara al tener que sonreír para la fotografía con el premio en la mano. Al bajar e ir hacia el comedor, todo el mundo me felicitaba y me sonreía contento de verme allí y haberme visto crecer en ese gran colegio que se ha convertido en nuestra segunda casa. Yo, sobre todo, me sentía agradecida por todo lo que me han dado, agradecida con mis padres por haberlo escogido, agradecida con mis profesores por haberme ayudado a aprender y, especialmente, agradecida con toda la gente que había conocido aquí y junto a la que me he hecho mayor.

Esa noche todos dimos un gran paso y dejamos atrás dieciséis años de nuestras vidas que nunca olvidaremos. Dimos un gran paso hacia adelante sabiendo que esa casa en la que hemos vivido tanto siempre estará ahí entre jardines y aulas llenos de gente única que nos han visto crecer y nos han dado lo mejor de sí.

Muchas gracias, BetàniaPatmos.

Especial 75è aniversari

Teixits culturals entre alumnes i antics alumnes

Aida Andrés, antiga alumna

Quan la primavera de 2016 l'equip directiu de l'Escola i la comissió organitzadora dels actes del 75è aniversari vam començar a dissenyar-ne el programa d'actes, una de les propostes que va tenir més bona acollida va ser la d'organitzar un cicle de tallers i xerrades al voltant de l'àmbit de les arts adreçades als alumnes de les diferents etapes educatives i dutes a terme per antics alumnes de la nostra Escola.

Després de força debat i reflexió, la idea va prendre forma durant la segona i tercera setmanes del mes de març, temps on la dinàmica ordinària i els horaris de l'Escola van saltar pels aires engolits per un seguit d'activitats que despertaren curiositat i il·lusió entre els alumnes de totes les etapes. Les activitats requerien l'entusiasta implicació individual i col·lectiva dels alumnes i estaven emmarcades dins d'un cicle anomenat *Teixits culturals*.

Així, tots els alumnes de l'Escola, des dels més petits, de 2 anys, fins als més grans, de 2n de Batxillerat, van tenir l'ocasió de fruit d'unes activitats que durant quinze dies van alterar l'ordre i horari habitual per convertir-se en espais d'aprenentatge actiu al voltant de la música, la dansa, els contes, l'escultura, la pintura, el cinema, l'arquitectura, la literatura, el disseny, l'urbanisme, la promoció i gestió cultural i la interculturalitat.

El fet que foren proposades per nois i noies, homes i dones que, abans que ells, havien ocupat aquelles mateixes aules va conferir a l'experiència un clima entranyable i ple de complicitats

que va permetre crear vincles entre antics i actuals alumnes tot mostrant-los diferents trajectòries laborals en l'àmbit de la cultura i l'art des d'un mateix punt de partida: la nostra Escola.

No ens atreviríem a dir que va ser un èxit total si no fos perquè tant els alumnes dels diferents cursos com els seus professors i tots els antics alumnes que hi van participar en van fer una altíssima valoració. Fruit de l'èxit, s'ha demanat que la iniciativa ultrapassi les celebracions del 75è aniversari de l'Escola per consolidar-se com una activitat a repetir en successius anys i de manera que no es limiti tan sols a l'àmbit artístic. En concret, van alçar-se diverses veus reivindicant que el proper cicle es dediqui a les ciències i a la tecnologia. De ben segur que trobarem antics alumnes amb una trajectòria fascinant i amb molt a compartir.

Ara és el moment dels agraïments. Aquesta magnífica experiència col·lectiva no hauria estat possible sense l'entusiasta implicació dels mestres i dels professors, dels coordinadors, dels caps d'estudis i del personal no docent que, en tot moment i amb gran capacitat d'adaptació, van saber facilitar als antics alumnes els espais, medis i material necessaris per a la reeixida realització de les diferents dinàmiques.

I cal, finalment, fer un agraïment a la junta de l'Associació d'Antics Alumnes pel seu lideratge i, en especial, a tots els antics alumnes que hi van col·laborar així com a tots els que, després d'oferir-se a col·laborar-hi, no van poder fer-ho per problemes d'agenda.

Les xerrades i tallers van córrer a càrrec de:

- Mariona Mas (promoció 2003)
- Patrícia Franquesa (promoció 2007)
- Maria Felip (promoció 2015)
- Inés Alonso (promoció 2015)
- Andrea Capilla (promoció 2009)
- Joan Martí (promoció 2009)
- Sara Terraza (promoció 2006)
- Carolina Torres (promoció 2015)
- Pau López (promoció 1977)
- Albert Tisaire (promoció 2007)
- Roser Estefanell (promoció 2011)
- Carolina Capilla (promoció 2011)
- Jordi Amor (promoció 2000)
- Milo Krmpotic (promoció 1992)
- Albert Frias (promoció 2003)
- Ada Yvars (promoció 1986)
- Blanca Busquets (promoció 1979)
- Curro Claret (promoció 1987)
- Patxi Beascoa (promoció 1987)
- Gina Plana (promoció 2002)
- Andrea Calbet (promoció 2002)
- Maria Rubert (promoció 1973)
- Mercè Amor (promoció 1970)
- Anna Dalmases (promoció 2002)
- Elia Hernando (promoció 2002)

Especial 75è aniversari

Cap al centenari i més enllà

Marcos Cienfuegos, Sergi Rodeiro, Laia Serracanta i Jordi de la Torre, alumnes de 2n de Batxillerat

75 anys. En menys temps s'han guanyat guerres, s'han creat països. Fins i tot s'han dut a terme revolucions que pretenien millorar els drets humans... En 75 anys BetàniaPatmos ha evolucionat com escola i com institució, mantenint, tanmateix, els valors amb els quals s'inaugurà. Acabat ja aquest any de celebració, passem ara a recordar-lo.

Tot va començar amb l'acte d'inauguració del 75 aniversari al Palau de Congressos, on tothom era convidat. Més enllà d'una celebració purament històrica, va ser un acte de germanor on tots nosaltres vam obtenir una càrrega emocional potentíssima recordant l'origen de la nostra institució i dels nostres famosos valors: «Som així i fem això». Però, el que per a nosaltres va fer més memorable aquesta cerimònia, va ser, sense cap mena de dubte, l'actuació de Manu Guix. Tres cançons va necessitar només per enamorar una audiència que gaudia mentre cantava i tocava el piano. Interpretant cançons com la coneguda *Milonga del moro judío*, va aconseguir que tots i cadascun de nosaltres presenciéssim un recital digne del Liceu.

La següent activitat commemorativa va ser una gran xocolatada al voltant de la Torratxa i, molt probablement, va ser l'acte que més va unir tots els alumnes. El caràcter intergeneracional que tenia va facilitar la relació i coneixença entre els estudiants de totes les edats mentre els alumnes de Batxillerat servíem als més petits la seva ració de melindros amb xocolata desfeta. Durant una horeta, el pati

«L'EQUILIBRI, una virtut indispensable per viure en harmonia i tranquil·litat amb un mateix.»

de l'Escola va convertir-se en una àgora tradicional grega: els alumnes xerraven, compartien idees i gaudien d'un esmorzar en comunitat. És a dir, exemplificaven els valors de BetàniaPatmos de la millor manera possible.

Durant aquest any tan memorable, també s'ha viscut la incorporació de dos nous valors a l'ideari BP i, per tant, dues noves inscripcions a la Pedra Alba. En primer lloc, l'EQUILIBRI, una virtut indispensable per viure en harmonia i tranquil·litat amb un mateix, per ser capaç de trobar la combinació perfecta entre els pols oposats obtenint, d'aquesta manera, un balanç ideal. Els segon valor introduït ha estat el CORATGE, essencial a l'hora d'expressar l'opinió pròpia, sense fer-se enrere, per poder defensar fins al darrer instant allò que realment tenim per nostre i per no tenir por de ser nosaltres mateixos malgrat tots els entrebancs que en ple segle XXI ens ho intenten impedir.

Per acabar, a finals de curs, aprofitant l'energia de l'alumnat propiciada per l'arribada de l'estiu, els alumnes de 1r de Batxillerat vam recórrer els carrers de Barcelona seguint una sèrie

de punts destacats durant la creació i desenvolupament de BetàniaPatmos com a tal, des de la inauguració de Betània el 1941 al carrer Descartes fins a la unió amb Patmos tot conformant la institució que avui en dia representem, iniciada l'any 1959 al carrer Bisbe Català. És per això que aquests dos carrers, entre molts d'altres, van formar part de la ruta BP, que finalitzà a la paròquia de Sant Ildefons, un trajecte que ens va permetre tornar als orígens del que avui és la nostra Escola.

El 75è aniversari també va recórrer totes les aules: a Infantil, els pastissos i el conte de *El rept de la Berta*; a Primària, la cursa del barri amb la participació de més de 600 alumnes de diverses escoles o la reproducció en miniatura amb caixes de cartró

de tots els espais de l'Escola; a l'ESO, l'exposició dels finalistes del concurs de retoc digital *Bestiari* a la Festa de Maig... I *Teixits culturals* a totes les etapes: cinema, dansa, literatura, edició, voluntariat, arquitectura, disseny... de la mà d'antics alumnes que ens obren perspectives i mirades.

Acabem aquest article de la mateixa forma que va acabar l'any: un acte que ens va deixar els sentiments a flor de pell, el Silenci de Nadal, on es va commemorar la vida i obra de mossèn Joan Alemany, un dels pares fundadors de la nostra estimada i admirada institució, BetàniaPatmos. Ara ja, silenci.

Especial 75è aniversari

6 d'octubre de 2017, inauguració del nou edifici. Un somni fet realitat amb els esforços de moltes persones

Pilar Pérez, directora pedagògica

Fa poc més de 75 anys va començar la història de la nostra Escola. El dia 6 d'octubre de 1941 era dilluns. L'Escola Betània, escola de nenes, obria les portes. Alguns ja coneixeu la nostra història, ja que al llarg d'aquest 75è aniversari l'heu pogut descobrir; d'altres potser encara no la coneixeu. En qualsevol cas, si és el vostre desig, la podreu llegir en el llibre *Moments i constel·lacions*, que publicarem abans no acabi l'any, escrit pel professor d'història de la nostra Escola Xavier Ciurans i Vinyeta.

El 6 d'octubre de 2017 és divendres. L'Escola obre les portes com cada matí, però, per primera vegada en la seva història, des de l'inici d'aquest curs, entrem tots per un accés únic. Petits, mitjans i grans; persones que arribem a peu, en bicicleta, en cotxe, en moto o en patinet; des del carrer Montevideo o des de l'aparcament soterrat, accedim tranquil·lament veient com neix el dia. Ens saludem amb un «Bon dia!». Esperem, seiem, parlem i juguem en un espai ampli i agradable que ens acull a tots, que afavoreix les relacions i les converses entre les persones, igual com passa a les places dels pobles petits com Golmés, amb 1.691 habitants, o Les Planes d'Hostoles, amb 1.674 habitants. Això també passa a BetàniaPatmos amb 1.686 persones que diàriament estudien i treballen a l'Escola, a banda dels familiars que venen cada dia.

Aquest primer divendres d'octubre, els mestres, els professors i els treballadors, com cada dia, vam ser els primers en arribar a l'Escola per tenir-la a punt, per fer tota aquella feina que no es veu però que es percep quan entres al campus. Tots vam enfilar amunt pel perímetre interior observant els canvis que en pocs dies estaven transformant la rampa que ens porta al lloc on es troba la Pedra Alba, el cor de l'Escola. Els alumnes d'Infantil entraven al nou edifici acompanyats pels seus pa-

res, que els portaven fins a les aules, meravellats pels gegants o embadalits amb l'exposició de la tardor. Els alumnes de Primària, atents, esperaven el senyal que surt pels altaveus de la pista del Sot: «Bon dia, ja podeu pujar cap a les classes». Alguns corrien, altres caminaven i altres serpentejaven pel camí que els duu a la seva etapa mentre miraven, oloraven, parlaven o bé s'aturaven davant una formiga. Els estudiants de Secundària i de Batxillerat arribaven potser mandrosos pel fet de matinar o bé amb alguna carrera per evitar un retard, tal vegada pendants d'aquell noi o noia que els fa bategar el cor més del normal o potser barrinant sobre el debat que els esperava a classe.

Al voltant d'aquest dia, Catalunya va viure moments convulsos i incerts, desgraciats i emocionants. La situació del país va portar a repensar l'acte d'inauguració del nou edifici, que estava marcat al calendari per al 6 d'octubre de 2017 des de feia més d'un any. El país no estava per celebracions, l'Escola tampoc. Malgrat tot, no volíem renunciar a l'elogi de la fita aconseguida: la posada en marxa del nou espai per a Infantil i el nou accés amb motiu del tancament del 75è aniversari. L'acte de celebració va ser un acte intern i pacífic.

A les deu del matí van anar arribant puntualment els patrons, persones observadores, treballadores, sàvies i generoses que cedeixen discretament part del seu temps pel bé de l'Escola en un acte de bondat per a tots i cadascun de nosaltres. S'afegiren alguns alumnes representants de totes les edats, uns amb bata i altres sense, tots ells emocionats i expectants, sabedors de ser participants d'un moment únic. Ens acompanyava l'AMPA, amb la seva presidenta, que teixeix les relacions

entre les famílies i l'Escola. Completava l'amalgama de convidats l'equip directiu: caps de les etapes i la direcció del centre, que va adreçar unes paraules de benvinguda a tots els que estàvem aplegats en una rotllana a l'espai exterior davant de l'accés general.

Vam entrar al nou edifici, un espai que va més enllà de la seva funcionalitat, un espai que dialoga i permet el diàleg, un espai sobri i alhora càlid, un espai contemporani que ha d'esdevenir intemporal, un espai flexible i plàstic. Les aules no tenen quatre parets; els passadissos no existeixen, han estat substituïts per espais d'aprenentatge; les seves terrasses ens proporcionen una nova manera de mirar la ciutat. És un somni fet realitat amb els esforços de moltes persones, especialment el de les mestres, que van treballar en complicitat amb els arquitectes i altres professionals per dissenyar i adequar tots els espais a les necessitats dels nens i nenes, nois i noies. Una Escola pensada per a ells.

Aquell dia 6, les classes funcionaven amb normalitat. Vam poder observar una relació intergeneracional amb rols invertits: els petits explicaven innocentment les diferents activitats als grans, que desconeixien la seva expertesa; els adults assimilaven pacientment el rol dels petits, mostrant un somriure permanent i potser posant-se algun barret, tot traslladant-se a la seva infantesa. Va ser un recorregut tranquil i plàcid que ens va permetre descobrir tots els racons que despertaven en cadascun de nosaltres interessos diferents. Sense adonar-nos-en ens anàvem alçant per acostar-nos a la Pedra Alba.

La Pedra Alba, que ens acompanya des de fa 26 cursos descansant sobre la rampa de l'Escola, és un gran bloc de granit extret de la mateixa pedrera

«El divendres 6 d'octubre de 2017 va ser un moment històric que ben segur podrem celebrar plegats.»

Especial 75è aniversari

que dona nom al barri, recentment desplaçada uns metres amunt fins al nucli actual del Clos Montserrat. Aquí, torna a reposar sota una olivera, observa com transitem cada dia centenars de persones que llegim les sis paraules cisellades: *Pau, Lucidesa, Cordialitat, Llibertat, Coratge i Equilibri*, les dues darreres afegides el curs passat. A tocar de la Pedra Alba es trobaven els membres del Patronat; amb ells, tancant el cercle, els representants dels alumnes, de l'AMPA i de la direcció. I també antics alumnes que, de forma inesperada, van passar per l'Escola a saludar els professors tal com ho farien amb un vell amic que fa temps que no veuen. Ràpidament, van intuir que es tractava d'un dia destacat i es van afegir a l'acte.

El president del Patronat, en Josep Lluís Bonet, va adreçar unes paraules cordials i sentides a tots els que hi érem, que representàvem la comunitat educativa, recordant totes les persones que han fet possible que BetàniaPatmos sigui com és. Tot seguit es van glossar les paraules de la Pedra Alba: per a *Pau*, els alumnes d'Infantil van

cantar una cançó popular, acompanyats d'uns acords de guitarra, que duia per títol *La Pau*. Per a *Lucidesa i Cordialitat*, els nens i nenes de Primària van llegir la definició d'aquests mots, el primer segons el diccionari i el segon segons la seva definició pròpia. Per a *Llibertat*, els estudiants de Secundària van llegir el poema «Viento» d'Octavio Paz. Per a *Coratge i Equilibri*, els batxillers van definir les idees amb paraules pròpies, fruit del coneixement i del sentit crític que han anat adquirint. Finalment i de forma espontània, els antics alumnes van glossar, també, la paraula *Coratge*. L'acte el tancava el director de l'Escola, Jacint Bassó, amb un agraïment coral.

El divendres 6 d'octubre de 2017 va ser un moment històric que ben segur podrem celebrar plegats tal com estava previst quan la serenitat externa es compensi amb la tranquil·litat que vam sentir en aquell moment escoltant les veus dels alumnes i el cant dels ocells, mirant la ciutat de Barcelona i el mar Mediterrani, del Besòs al Llobregat, amb la muntanya de Montjuïc al mig.

Especial 75è aniversari

Notes personals d'un viatge a Patmos l'estiu de 2017

Pilar Tornos, antiga alumna i patrona de BetàniaPatmos

Jo anava a Betània, els meus germans també. A partir dels set anys, però, els nois havien de deixar l'escola, ja que en aquella època l'escolarització mixta no era permesa. És per això que els meus pares i cinc altres valentes famílies, juntament amb mossèn Alemany i Emili Teixidor, van fundar Patmos, una escola per a nens que compartia l'ideari de Betània. L'objectiu era arribar a fusionar tots dos centres quan les circumstàncies polítiques ho permetessin. I així va ser.

La primavera passada, amb motiu del 75è aniversari de BetàniaPatmos, els meus germans i jo vàrem pensar retre homenatge als fundadors i anar a conèixer l'illa de Patmos amb el suport de l'Escola. L'expedició la formàvem els meus tres germans amb llurs dones, una d'elles, Sandra Millet, també antiga alumna de Betània. Blanca Vila, gran amiga i vinculada a l'Escola per ser neboda de la família Salvat, també s'hi va afegir, cosa que significà el definitiu èxit del viatge. La Blanca, catedràtica de Dret Internacional és, a més, experta en la Grècia moderna, parla grec a la perfecció i és professora *honoris causa* per la Universi-

tat de Tessalònica, circumstàncies totes que ens van obrir moltes portes. A més, per arrodonar l'expedició, la Victòria Combalia, també antiga alumna i professora d'art, es va sumar al viatge.

El 2 de juliol sortíem de Barcelona i arribàvem a Patmos en ferri des d'Atenes. És una illa petita, d'una gran bellesa natural, com totes les illes del Dodecanès. En el seu magnífic monestir, ens van rebre el pope i el professor Melianos, el gran home de la cultura de l'illa, que ens van ensenyar la magnífica biblioteca del centre monàstic i el petit museu que conté petites meravelles. També vam visitar la cova on sant Joan va escriure l'*Apocalipsi*, text bíblic que inspira la tradició de la pedra blanca escolar. A més, ens va donar la benvinguda l'alcalde de l'illa, Dimarchos Grigoris Stoikos. A tots ells els vam entregar una carta i uns llibres que la direcció de l'Escola ens havia facilitat. Van estar molt afectuosos i interessats; desconeixien que a Barcelona hi hagués una escola que portés el nom de casa seva i ho van considerar un honor. A partir d'aquest amistós encontre, l'Escola BetàniaPatmos i l'illa de Patmos han quedat agermanades.

Especial 75è aniversari

Breu crònica d'alguns resultats acadèmics: la collita del curs 2016-2017

Equip directiu

Tothom ho sap i ja ho escrivíem l'any passat. El cicle anual d'una escola és molt semblant al cicle natural de l'agricultura: assaonament del terreny, plantació, reg, tractament i recol·lecció. Per això les paraules *cultiu* i *cultura* deriven etimològicament de la mateixa font. Els infants i els joves, ajudats pels mestres, els professors i les famílies, preparen el seu terreny, el cuiden i al final de curs recullen els seus fruits. I, així, durant uns quinze o setze anys abans d'entrar a la universitat. Per aquesta similitud, quan parlem de resultats acadèmics podem parlar de collita, encara que els resultats acadèmics només són una part de tot allò que es conrea a l'Escola BetàniaPatmos, com es pot veure i llegir en tots els altres textos d'aquesta revista dedicada, extraordinàriament, al 75è aniversari de la Fundació.

Aquest breu article, però, es concentra en alguns dels resultats acadèmics del curs 2016-2017. Concretament, conté els resultats de les proves externes de 6è EP i 4t ESO, els resultats de 2n de Batxillerat, les Proves d'Accés a la Universitat (PAU) i algunes altres fites importants que cal anotar.

Les proves externes de 6è EP i 4t ESO

Un curs més, com es pot veure a les gràfiques adjuntades, els nois i noies de l'Escola BetàniaPatmos de 6è de Primària i de 4t ESO han aconseguit uns resultats molt satisfactoris en les proves externes de les competències bàsiques que el Departament d'Ensenyament de la Generalitat de Catalunya ha realitzat i corregit el curs 2016-2017. Aquestes proves tenen un caràcter anual i universal, i es refereixen a quatre o cinc àrees: llengua catalana, llengua castellana, llengua anglesa, matemàtiques i científic-tecnològica –aquesta darrera per segona vegada i només a 4t ESO. En ambdues etapes i en totes les disciplines els resultats de la nostra Escola són superiors no només a la mitjana de Catalunya sinó a la mitjana dels centres semblants al nostre, anomenats per l'administració de «complexitat baixa». Aquesta diferència positiva es repeteix cada any i, per tant, cal felicitar tots els nostres infants i joves que any darre any són capaços d'obtenir uns bons resultats en aquestes proves externes que ens permeten acumular un històric, observar les nostres millores i, sobretot, corregir les debilitats.

Segon de Batxillerat i PAU

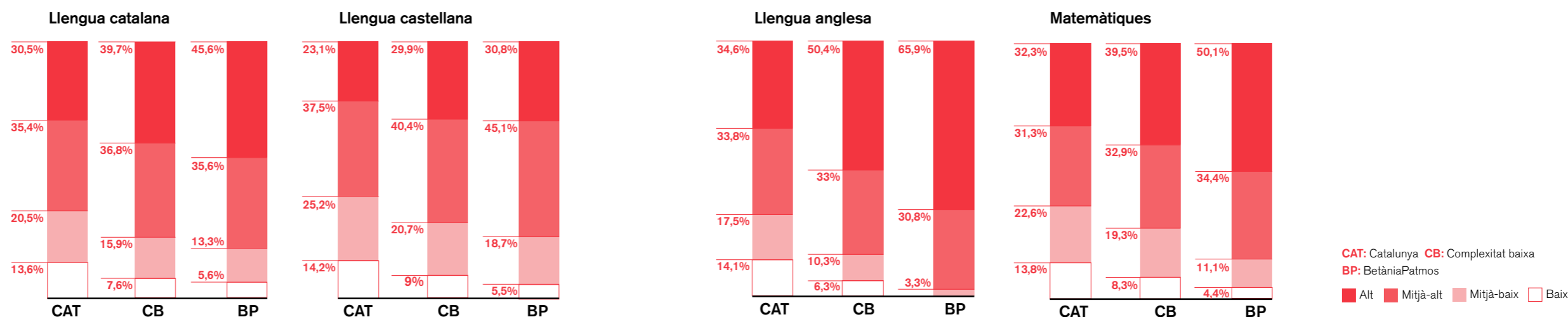
Una vegada més, tots els alumnes matriculats a 2n de Batxillerat que han aprovat el curs i s'han presentat a les PAU, Proves d'Accés a la Universitat, les han aprovades. Aquest 100% ja fa més de deu anys que es manté. Aquest any la nota mitjana que han obtingut ha estat d'un 7,22 en la fase general PAU (mitjana de Catalunya: 6,43) i un 7,63 en l'accés (mitjana de Catalunya: 7,03). Un 34% dels alumnes de BetàniaPatmos ha aconseguit una nota d'accés superior a 8. La mitjana de l'expedient ha estat de 7,90 (mitjana de Catalunya: 7,38). A més, els alumnes Joan M. i Irina S. han estat mencionats amb una nota superior a 9.

Altres fruits extraordinaris del curs 2016-2017: de les matemàtiques a l'esport.

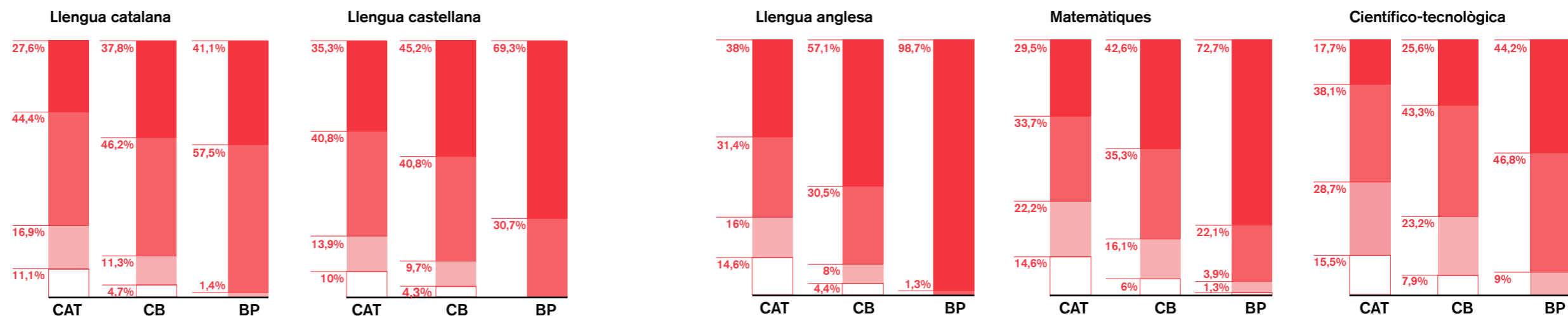
A banda de les proves citades, no es pot acabar aquesta breu crònica sense fer referència a alguns concursos i premis en què l'Escola ha participat des dels diferents departaments didàctics: Arts i Humanitats, Ciències, Educació física i esports, Llengües estrangeres i TIACC. D'entre els diferents concursos mate-

màtics, cal destacar els bons resultats obtinguts pels alumnes de 4t i 5è EP al *Concurs Pangea* amb una alumna guanyadora de 4t i un alumne guanyador de 6è EP en les *Proves Cangur de Matemàtiques*. També cal anotar un primer premi i dues mencions en la convocatòria per treballs científics *X-perimenta* de la Fundació Catalana per a la Recerca i la Innovació per a alumnes de 3r ESO. Pel que fa a la *First Lego League*, l'equip de 4t ESO va rebre el premi al millor disseny del robot en la fase de Barcelona i un estudiant de Batxillerat va guanyar un premi al millor treball a la *IX Mostra de treballs de batxillerat de Barcelona*. Pel que fa al Departament d'Arts i Humanitats, que va participar en múltiples convocatòries, cal destacar una vegada més un primer premi concedit pel *Concurs de pessebres* de l'Associació de Pessebristes de Barcelona i un tercer premi al concurs *Responsabilitat Social de l'Advocacia* promogut per Roca Junyent Advocats. També es va participar a la *Lliga de debat de secundària i batxillerat* de la UPF, a l'*Olimpiada de Filosofia* i a diferents premis de traducció. I, finalment, amb relació al Departament d'Educació física i esports, cal destacar les nombroses participacions dels equips de futbol sala en totes les seves categories; entre altres, l'equip aleví femení A de 6è EP va quedar campió del seu grup de la Lliga CEEB; també ho van fer en aquesta mateixa organització els equips masculins de preinfantil A de 1r i 2n ESO i l'infantil A de 3r i 4t ESO. L'Escola també ha participat a la competició federada de la Federació Catalana de Futbol Sala amb un total de cinc equips masculins, dos equips dels quals, l'aleví i el cadet, es van proclamar campions de la Copa Catalunya, i dos equips, el juvenil A i el sènior A, campions de les lligues respectives de la temporada 2016-2017.

RESULTATS DE LES PROVES DE COMPETÈNCIES BÀSIQUES DE 6è DE PRIMÀRIA 2017

RESULTATS DE LES PROVES DE COMPETÈNCIES BÀSIQUES DE 4t ESO 2017

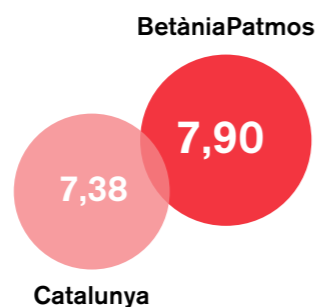

BATXILLERAT, PAU I PREMIS EXTRAORDINARIS 2017

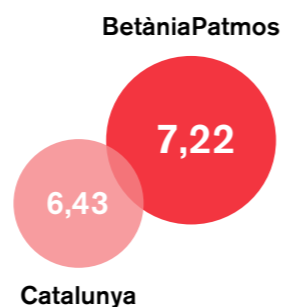
96%
Matriculats i aprovats a 2n de Batxillerat

100%
Aprovats a PAU

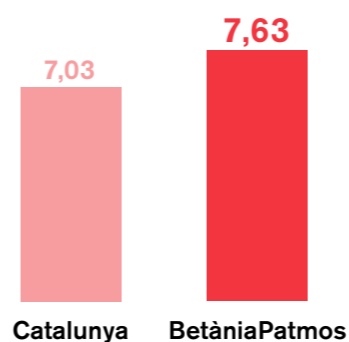
Mitjana dels expedients de Batxillerat

Mitjana de la fase general de les PAU

Mitjana d'accés

De 412 alumnes catalans amb menció per sobre de 9, 2 són de BetàniaPatmos.

Fundació Privada

C. Montevideo, 13 Barcelona 08034
Tel. 932 521 900 Fax 932 521 908
www.betania-patmos.org

